

ДЕ БУЛИ БУЗКОВІ КРОНИ

Там, де були бузкові крони,
Тепер пожухла і руда,
Немов іржавої корони,
Краса колишня відцвіта.

Не осипається ще довго
З верхівок потім рудизна
І не приваблює нікого
Плодів краса непоказна.

Зернятко там у кожій дольці
На смак гірке і несмачне,
Ні горобцю воно, ні сойці
Аж до зими неїстівне.

Буває, камінь зовсім тьмяний,
Його огранять – загорить,
Коштовним у оправі стане,
Що блиском може осліпить.

Бузок лише у травні сяє
І дуже швидко відцвіта,
Красу у пам'яті лишає
Допоки й листя обліта.

Як дивишся на зелень крони,

Ховаючись в тіні бузку,
Пригадуєш його бутони
Тоді, ще в голому садку.

Колись і я так закохався
У тебе, як в бузку букет,
Ніколи вже не розставався,
Ціню, як на руці браслет.

Тепер ми вже повідцвітали,
Лишилася непоказна
Любов, що нам тоді дісталась,
Коли буяла та весна.

Дата написання вірша: 2020-11-24